

ความตกลง
ระหว่าง
รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
และ
รัฐบาลแห่งสหภาพพม่า
เพื่อ
การเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสหภาพพม่า มีความปรารถนาที่จะทำ
ความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับ
ภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

ขอบข่ายด้านบุคคล

ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ ที่ตั้งบังคับโดยหรือใน
นามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือในนามของส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของ
แต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ

๒. ภาษีที่ปวงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของ
เงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการขายสิ่งห้ามทรัพย์ หรืออสังหาริมทรัพย์ ให้ถือว่าเป็น
ภาษีเก็บจากเงินได้

P. S.

๑

๓. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งความตกลงนี้จะให้บังคับ ได้แก่

(ก) ในกรณีประเทศพม่า

ภาษีเงินได้ที่จัดเก็บภายใต้กฎหมายภาษีเงินได้ ๑๙๗๔ (Law No. ๗ of ๑๙๗๔)
(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีพม่า")

(ข) ในกรณีประเทศไทย

(๑) ภาษีเงินได้ และ

(๒) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

๔. ความตกลงนี้จะให้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่เก็บจากเงินได้ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญซึ่งให้บังคับโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง โดยหลังจากวันที่ลงนามในความตกลงนี้ จะได้ตั้งบังคับเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันซึ่งได้กล่าวถึงในความตกลงนี้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้แจ้งแก่กันและกัน เพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ ๓

บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า "ประเทศพม่า" หมายถึง สหภาพพม่า

(ข) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใดๆ ซึ่งประชิดกับทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทยซึ่งตามกฎหมายไทย และตามกฎหมายระหว่างประเทศตกอยู่ภายใต้เขตอำนาจของราชอาณาจักรไทย

(ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศพม่าหรือประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด

P. S.

๑^๒

- (ง) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง
- (๑) บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติหรือเป็นพลเมืองของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
- (๒) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคมหรือหน่วยใดๆ ที่ได้รับสถานภาพของตนเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
- (จ) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท คณะบุคคลหรือหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
- (ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
- (ช) คำว่า "บริษัท" หมายถึงนิติบุคคลใดๆ หรือหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
- (ซ) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีพม่าหรือภาษีไทยแล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (ฅ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง
- (๑) ในกรณีของประเทศพม่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและรายได้ หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย
- (๒) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย
- (ญ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใดๆ โดยยานพาหนะทางน้ำ ทางอากาศยาน หรือยานพาหนะทางบก ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณียานพาหนะทางน้ำ อากาศยาน หรือ ยานพาหนะทางบกนั้น ดำเนินการระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เท่านั้น

๒. ในการใช้บังคับความตกลงนี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในความตกลงนี้ ให้มีความหมายตามที่คำนั้นเมื่ออยู่ตามกฎหมายเกี่ยวกับภาษีของรัฐนั้น ซึ่งความตกลงนี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

P. Lu

๑๐

ข้อ ๔
ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง

(ก) ในกรณีของประเทศพม่า บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศพม่า เพื่อความมุ่งประสงค์ของภาษีพม่า และ

(ข) ในกรณีของประเทศไทย บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย เพื่อความมุ่งประสงค์ของภาษีไทย

(ค) อย่างไรก็ตาม คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใดผู้ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

๒. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ ของข้อบทนี้ บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร

(ข) ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ค) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญหรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ

๑๒

(จ) ถ้าไม่สามารถพิจารณาสถานะการมีถิ่นที่อยู่ตาม (ก) ถึง (จ) ได้
เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

๓. ในกรณีก็ตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บริษัทใดเป็นผู้มีถิ่น
ที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่บริษัทนั้นได้
ก่อตั้งขึ้น ถ้าตามหลักเกณฑ์เช่นว่านี้ บริษัทนั้นยังคงเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะ
ถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่บริษัทนั้นมีสถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่ ถ้าไม่
สามารถพิจารณากำหนดสถานจัดการใหญ่ได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ
แก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ คำว่า "สถานประกอบการ
ถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

๒. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" จะหมายรวมถึง เฉพาะ

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(จ) โรงช่าง

(ฉ) เหมืองแร่ ป่อน้ำมันหรือป่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่
ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ รวมถึงการตัดไม้หรือผลิตภัณฑ์อื่นๆจากป่า แทนขุดเจาะ เรือ
หรืออากาศยาน ซึ่งใช้ในการสำรวจหรือแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ (แต่ไม่หมายถึง
เฉพาะที่มีไว้เพื่อวัตถุประสงค์ของการขนส่งระหว่างประเทศตามที่กล่าวถึงใน ข้อ ๘)

P. L.

๑๕

(ข) ที่ทำการเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ หรือไร่นา และ

(ค) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบหรือติดตั้ง หรือกิจกรรมตรวจควบคุมเกี่ยวกับโครงการนั้น เฉพาะในกรณีที่ตั้งอาคาร โครงการหรือกิจกรรมนั้น ดำเนินการติดต่อกันเป็นระยะเวลาเดียวกันกว่า ๒ เดือน

๓. แม้จะมีบทบัญญัติตามวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ไม่ให้ถือว่ารวมถึง

(ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงหรือการส่งมอบ

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของ หรือสินค้า หรือรวบรวมข้อเสนอเพื่อวิสาหกิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา การให้ข้อเสนอ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น

(ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อดำเนินกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำ ซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้ มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือส่วนประกอบ

P. L.

92

๔. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ เมื่อบุคคลนอกเหนือจาก
ตัวแทนที่มีสถานภาพ เป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๖ กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
ในนามของวิสาหกิจ ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการ
ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกเมื่อบุคคลนั้นได้กระทำการใดๆ แทนวิสาหกิจนั้น ถ้าบุคคล
ดังกล่าว

(ก) มีและใช้อย่างเป็นทางการในรัฐนั้น ซึ่งอำนาจในการทำ
สัญญาในนามของวิสาหกิจเว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่เฉพาะที่กล่าวถึงใน
วรรค ๓ ซึ่งถ้าการกระทำโดยผ่านสถานธุรกิจประจำ จะไม่ทำให้สถานธุรกิจประจำเช่นว่านั้น
เป็นสถานประกอบการถาวรภายใต้บทบัญญัติของวรรคนั้น หรือ

(ข) ไม่มีอำนาจเช่นว่านั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นทางการใน
รัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้า ซึ่งบุคคลนั้นดำเนินการส่งมอบสิ่งของหรือ
สินค้าในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ

๕. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อบทนี้ วิสาหกิจประกันภัย
ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เว้นแต่ที่ประกอบการรับประกันภัยต่อ จะถือว่ามีสถานประกอบการ
ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าได้มีการเก็บค่าธรรมเนียมในอาณาเขตของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ
หนึ่งนั้น หรือการรับประกันความเสี่ยงเช่นว่านั้น กระทำโดยผ่านบุคคลซึ่งมิใช่ตัวแทนที่มีสถาน
ภาพเป็นอิสระตามที่บัญญัติไว้ในวรรค ๖

๖. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามีสถานประกอบการ
ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดย
ผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่า
บุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำการอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อกิจกรรมของตัวแทน
ดังกล่าวได้กระทำทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในนามวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือเป็นตัวแทน
ที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าธุรกรรมระหว่างตัวแทนและวิสาหกิจนั้นมิได้เป็นไปตามเงื่อนไขปกติ

๗. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
หรือซึ่งถูกควบคุมโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจ
ในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัท
ใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกรัฐหนึ่ง

h h

92

ข้อ ๖
เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมียุติตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดๆ จะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่างๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในชุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น รวมถึงการตัดไม้และผลิตภัณฑ์อื่นๆ จากป่า ส่วนเรือ ยานพาหนะทางบกหรืออากาศยานไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่นด้วย
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗
กำไรจากธุรกิจ

๑. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรทั้งโดยตรงและโดยอ้อมเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น

1.

๑๒

๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค ๓ ของข้อบทนี้ในกรณีที่วิสาทกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจกับรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนของที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น

๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรจะยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะมิขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น

๔. ถ้าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจมีข้อมูลไม่เพียงพอในการกำหนดจำนวนกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจ มิให้ข้อความใดในความตกลงนี้มีผลกับการบังคับใช้กฎหมายใดๆของรัฐนั้นอันเกี่ยวเนื่องกับการกำหนดภาวะภาษีของบุคคล โดยการกำหนดจำนวนที่เหมาะสมหรือการประมาณโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ซึ่งกระทำภายใต้ขอบเขตของกฎหมายเท่าที่ข้อมูลที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจมีอยู่จะอำนวยความสะดวกให้กระทำได้ ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามหลักการต่างๆ แห่งความตกลงนี้

๕. มิให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรใดๆเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

๖. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ เงินได้หรือกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น

๗. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้หรือกำไรซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งความตกลงนี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

h h

๑๖

ข้อ ๘

การจลาจลระหว่างประเทศ

๑. เงินได้หรือกำไรที่ได้รับจากการเดินยานพาหนะทางบกและอากาศยานในการจลาจลระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งวิสาหกิจที่ดำเนินการเดินยานพาหนะทางบกและอากาศยานนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
๒. เงินได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินยานพาหนะทางน้ำในการจลาจลระหว่างประเทศจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจากเงินได้เช่นนั้นจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
๓. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บังคับแก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย
๔. เพื่อความมุ่งประสงค์ในข้อนี้ กำไรจากการดำเนินการเดินยานพาหนะทางน้ำ อากาศยาน หรือยานพาหนะทางบกในการจลาจลระหว่างประเทศ จะหมายถึงกำไรที่ได้จากการขนส่งโดยทางแม่น้ำ หรือทะเล หรือทางอากาศ หรือทางพื้นดิน ซึ่งคนโดยสารไปรษณีย์ สิ่งที่มีชีวิตหรือสินค้า ที่ได้ดำเนินการขนส่งโดยเจ้าของหรือผู้เช่าแบบลีสซิงหรือผู้เช่าเหมายานพาหนะทางน้ำ อากาศยาน หรือยานพาหนะทางบก รวมถึง
 - (ก) กำไรจากการขายบัตรเพื่อการขนส่งเช่นนั้นในนามของวิสาหกิจอื่นๆ
 - (ข) เงินได้จากการให้เช่าแบบลีสซิง ยานพาหนะทางน้ำ อากาศยาน หรือยานพาหนะทางบก และการใช้ การมีอยู่หรือให้เช่าตู้สินค้า (รวมถึงรถพ่วงและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องสำหรับการขนส่งตู้สินค้า) ซึ่งการให้เช่าแบบลีสซิง หรือการใช้ การมีอยู่หรือการให้เช่า เช่นว่านั้น แล้วแต่กรณีเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับการดำเนินการเดินยานพาหนะทางน้ำ อากาศยาน หรือยานพาหนะทางบกในการจลาจลระหว่างประเทศ

ข้อ ๙
วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีนี้

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ ถ้าไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ ๑๐

เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของประโยชน์ในเงินปันผล ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ข้อความของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการจัดเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๓. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น หรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีสิทธิหรือเรียกร้องในหนี้ อันมีส่วนร่วมในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

l. h

๑๒

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีก รัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรนั้น ในกรณีเช่นนั้นให้นำบทบัญญัติ ข้อ ๗ มาใช้บังคับ

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับเงินได้หรือกำไรจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆจากเงินปันผลที่บริษัทจ่ายให้แก่บุคคลซึ่งมิใช่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีใดๆที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมด หรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้จะแปลความเป็นการขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจากการเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้นจากกำไรที่ส่งออกโดยสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น

ข้อ ๑๑

ดอกเบีย

๑. ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบียเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบียนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบีย ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้น

๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๒ ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง และจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

๔. เพื่อความมุ่งประสงค์ในวรรค ๓ คำว่า "รัฐบาล"

l. l

๑๒

(ก) ในกรณีของประเทศพม่า หมายถึง รัฐบาลแห่งประเทศพม่า และให้รวมถึง

- (๑) รัฐบาลของรัฐต่าง ๆ
- (๒) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น
- (๓) องค์การตามกฎหมาย
- (๔) ธนาคารกลางแห่งพม่า และ
- (๕) สถาบันใดๆซึ่งรัฐบาลแห่งประเทศพม่าเป็นเจ้าของ ทั้งหมดตามที่อาจตกลงกันเป็นคราวๆระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญา

(ข) ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และให้รวมถึง

- (๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย
- (๒) ธนาคารเพื่อการส่งออก-นำเข้า แห่งประเทศไทย
- (๓) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ
- (๔) สถาบันต่างๆ ซึ่งทุนทั้งหมดของสถาบันเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

๕. คำว่า "ดอกเบีย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

๖. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของประโยชน์ในดอกเบียเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือประเทศหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกประเทศหนึ่งซึ่งดอกเบียนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบียที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรนั้นในกรณีเช่นว่านี้ ให้นำบทบัญญัติของ ข้อ ๗ มาใช้บังคับ

l. h

๑๒

๗. จะถือว่าดอกเบี้ยเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น องค์การตามกฎหมาย หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งนี่ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น ดอกเบี้ยเช่นนั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๘. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์หรือ ระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ ๑๒

ค่าสิทธิ

๑. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของประโยชน์ในค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บนั้น จะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ ๕ ของจำนวนค่าสิทธิที่จ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรืองานวิทยาศาสตร์

(ข) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนค่าสิทธิที่จ่ายเป็นค่าตอบแทนสำหรับการบริการในลักษณะการจัดการหรือการให้คำปรึกษาหรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์

(ค) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ

l h

๑๒

๓. คำว่า "ค่าสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับ เป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ ฟิล์มหรือเทปที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางโทรทัศน์ หรือทางวิทยุ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์ หรือการจ่ายเงินให้แก่บุคคลใดๆ เป็นค่าตอบแทนเพื่อการบริหารในลักษณะการจัดการ หรือการให้คำปรึกษา เพื่อข้อเสนอเทศหรือบริการทางเทคนิคเกี่ยวกับอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ ของข้อนี้จะไม่ใช้บังคับถ้า เจ้าของประโยชน์ในค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือประกอบการ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ และสิทธิหรือทรัพย์สินในสวนที่เกี่ยวกับค่าสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือการบริการเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๕. ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น องค์การตามกฎหมายหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่าสิทธิที่เกิดขึ้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๖. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่าย และเจ้าของประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อเสนอเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ ให้ใช้บังคับเฉพาะกับจำนวนเงินที่กล่าวถึงภายหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ ๑๓

ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่าย อสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง นั้น

๒. ผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สิน ธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ หรือฐานประกอบการประจำรวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น หรือ ฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๓. ผลได้จากการจำหน่ายยานพาหนะทางน้ำ หรืออากาศยาน หรือ ยานพาหนะทางบก ที่ใช้ในกิจการจราจรระหว่างประเทศ หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินยานพาหนะทางน้ำ หรืออากาศยาน หรือยานพาหนะทางบกเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้ เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งวิสาหกิจนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เท่านั้น

๔. ผลได้จากการจำหน่ายหุ้นของทุนเรือนหุ้นของบริษัทที่มีทรัพย์สิน ส่วนใหญ่เป็นอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น

๕. ผลได้จากการจำหน่ายหุ้นนอกเหนือจากที่กล่าวถึงในวรรค ๔ ซึ่ง แสดงถึงการมีส่วนร่วมอย่างน้อยร้อยละ ๓๕ ในบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น

๖. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่

[Signature]

๑๒

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่งได้รับในส่วนของเงินเกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอิสระอื่นๆในลักษณะเดียวกันให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐนั้น เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้ เงินได้เช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา่อีกรัฐหนึ่ง

(ก) ถ้าผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา่อีกรัฐหนึ่ง ในระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันถึงหรือมากกว่า ๑๘๓ วัน

(๑) ในกรณีของประเทศพม่า ในปีงบประมาณที่เกี่ยวข้อง และ

(๒) ในกรณีของประเทศไทย ในปีภาษีที่เกี่ยวข้อง หรือ

(ข) ถ้าค่าตอบแทนที่ได้รับจากบริการของผู้นั้นในรัฐผู้ทำสัญญา่อีกรัฐหนึ่ง จ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐนั้น หรือตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐนั้น และมีจำนวนเกินกว่า 7000 ดอลลาร์สหรัฐหรือเม็กซิโก

(๑) ในกรณีของประเทศพม่า ในปีงบประมาณที่เกี่ยวข้อง และ

(๒) ในกรณีของประเทศไทย ในปีภาษีที่เกี่ยวข้อง

๒. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

l h

92

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖, ๑๘, และ ๑๙ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่งได้รับใน ส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงานเช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษี ได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญาารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษี ได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับเงินได้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วัน

(๑) ในกรณีของประเทศพม่า ในบึงบประมาณที่เกี่ยวข้อง และ

(๒) ในกรณีของประเทศไทย ในปีภาษีที่เกี่ยวข้อง

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้ เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และ

(ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือสถานประกอบการถาวร ซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

๓. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับใน ส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในยานพาหนะทางน้ำ อากาศยานหรือยานพาหนะทางบก ที่ใช้ ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้ เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐนั้น

l. e

๑๒

ข้อ ๑๖

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการ และเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการอำนวยการของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

๑. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิจ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทญู หรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรีหรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนของหรือที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬา มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดง หรือนักกีฬาได้กระทำขึ้น

๓. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้ เงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมที่กล่าวถึงในวรรค ๑ ของข้อนี้ ซึ่งกระทำภายในกรอบของโครงการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม หรือทางการกีฬา ซึ่งได้รับความเห็นชอบจากรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งกิจกรรมเหล่านี้เกิดขึ้น

ข้อ ๑๘
เงินบำนาญและเงินปี

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๗ เงินบำนาญ และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันสำหรับการจ้างงานที่ผ่านมาแล้ว หรือเงินปีใดๆ ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. คำว่า "เงินปี" หมายถึง จำนวนเงินที่กำหนดไว้ซึ่งพึงจ่ายให้เป็นระยะๆ ตามเวลาที่กำหนดระหว่างที่มีชีวิตอยู่ หรือระหว่างระยะเวลาที่ระบุไว้หรือที่พึงกำหนดได้แน่นอนภายใต้ข้อผูกพันที่จะต้องจ่ายตอบแทนอย่างเพียงพอและครบจำนวนเป็นเงินหรือตามค่าของเงิน

ข้อ ๑๙
งานรัฐบาล

๑. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ซึ่ง

- (๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
- (๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้

บริการนั้น

๒ ๒

๒. เงินบำนาญใดๆที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕, ๑๖ และ ๑๘ จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนหรือเงินบำนาญที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใดๆที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐนั้น

ข้อ ๒๐

นักศึกษา และผู้ฝึกงาน

บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอยู่ก่อนที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นการชั่วคราวเพียงเฉพาะ

(ก) ในฐานะนักศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียนที่เป็นที่ยอมรับหรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกันที่เป็นที่ยอมรับในอีกรัฐหนึ่งนั้น

(ข) ในฐานะผู้ฝึกงานด้านธุรกิจหรือด้านเทคนิค

(ค) ในฐานะผู้ได้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัลเพื่อวัตถุประสงค์ในการสำคัญของการศึกษา การวิจัย หรือการฝึกอบรมจากรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง หรือจากองค์การทางวิทยาศาสตร์ การศึกษา การศาสนา และการกุศล หรือภายใต้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิคซึ่งได้รับโดยรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับ

(๑) เงินทั้งปวงที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัย หรือการฝึกอบรม

(๒) จำนวนเงินทุน เงินอุดหนุน หรือเงินรางวัลเช่นว่านั้น และ

l. l

๑๒

(๓) เงินได้จำนวนไม่เกิน ๒,๕๐๐ ดอลลาร์สหรัฐอเมริกาต่อปี ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการให้บริการในรัฐอีกรัฐหนึ่ง โดยการให้บริการนั้นจะต้องเกี่ยวข้องกับการศึกษา การวิจัย หรือการฝึกอบรม หรือจำเป็นต่อการครองชีพของผู้นั้น

ข้อ ๒๑

ครู และนักวิจัย

๑. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในเวลา ก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนอีกรัฐหนึ่งนั้นตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย สถาบันที่มีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินการวิจัยของทางราชการ หรือสถาบันอื่นใดของทางราชการที่คล้ายคลึงกันเป็นระยะเวลาไม่เกิน ๒ ปี เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัย หรือทั้งสองประการ ณ สถาบันของทางราชการเช่นว่านั้น จะได้รับยกเว้นภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้น สำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยซึ่งอยู่ในข่ายต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ ของข้อนี้ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้จากการวิจัย ถ้าการวิจัยเช่นว่านั้น มิได้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ของทางราชการ แต่เพื่อประโยชน์ของเอกชนของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลโดยเฉพาะ

ข้อ ๒๒

เงินได้ซึ่งมิได้ระบุไว้โดยชัดเจน

บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งมิได้ระบุไว้โดยชัดเจนในข้อก่อนๆของความตกลงนี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น เว้นแต่ถ้าเงินได้นั้นได้รับจากแหล่งเงินได้ภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

P. S.

๑๒

ข้อ ๒๓

ข้อจำกัดแห่งการลดหย่อน

ในกรณีที่มีความตกลงนี้บัญญัติ (โดยมีเงื่อนไขหรือไม่มีเงื่อนไขอื่นๆ) ว่าเงินได้จากแหล่งต่างๆในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษี หรือได้รับการลดอัตราภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอื่น และภายใต้กฎหมายซึ่งใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอื่นรัฐหนึ่งนั้น เงินได้จำนวนดังกล่าวจะต้องเสียภาษีตามเกณฑ์ของจำนวนเงินได้ซึ่งได้ส่งไปหรือได้รับไว้ในรัฐผู้ทำสัญญาอื่นรัฐหนึ่งนั้น และมีให้ตามเกณฑ์เงินได้เต็มจำนวน การยกเว้นหรือการลดภาษีซึ่งยอมให้ทำได้ภายใต้ความตกลงนี้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้ใช้แก่จำนวนเงินได้เท่าที่ได้ส่งไปหรือได้รับไว้ในรัฐผู้ทำสัญญาอื่นรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๒๔

การจัดภาษีซ้อน

๑. กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งรัฐใด จะยังคงใช้บังคับต่อไปในการเก็บภาษีจากเงินได้ในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ เว้นแต่ในกรณีที่ได้บัญญัติไว้ชัดเจนเป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ ในกรณีที่เงินได้ต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐให้ได้รับการบรรเทาภาระจากการเก็บภาษีซ้อนตามวรรคต่างๆของข้อนี้

๒. ในกรณีของประเทศพม่า ภาษีไทยที่พึงชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้รับจากประเทศไทยจะยอมให้ถือเป็นเครดิตหักออกจากภาษีพม่าที่พึงชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีพม่าส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะมีการให้เครดิตตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้นั้น

๓. ในกรณีของประเทศไทย ภาษีพม่าที่พึงชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้รับจากประเทศพม่าจะยอมให้ถือเป็นเครดิตหักออกจากภาษีไทยที่พึงชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีไทยส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะมีการให้เครดิตตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้นั้น

P. L

๑๒

๔. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรค ๒ คำว่า "ภาษีไทยที่พึงชำระ" ให้ถือว่า รวมถึงจำนวนภาษีไทย ซึ่งภายใต้กฎหมายไทยและตามความตกลงนี้ ควรจะได้ชำระแล้วจาก จำนวนเงินได้ที่ได้รับจากแหล่งในประเทศไทย ซึ่งเงินได้นั้นไม่ได้รับการลดอัตราภาษีหรือยกเว้น ภาษีจากประเทศไทยภายใต้บทบัญญัติแห่งความตกลงนี้ และการจูงใจพิเศษภายใต้กฎหมาย ไทยเพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศไทย หรือบทบัญญัติอื่นๆ ซึ่งอาจจะประกาศใช้ ภายหลังในประเทศไทย เพื่อเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมกฎหมายเหล่านั้นตราบเท่าที่ได้มีการตกลง กันโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองว่ามีลักษณะคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ

๕. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรค ๓ คำว่า "ภาษีพม่าที่พึงชำระ" ให้ถือ ว่า รวมถึง จำนวนภาษีพม่าซึ่งควรจะได้ชำระแล้ว ถ้าภาษีพม่าไม่ได้รับการยกเว้นหรือลดภาษีให้ ตามกฎหมายจูงใจพิเศษที่บัญญัติไว้เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศพม่า ซึ่งมีผล บังคับใช้นับแต่วันที่ลงนามในความตกลงนี้ หรือที่อาจจะบังคับใช้ในภายหลังเพื่อเปลี่ยนแปลงหรือ เพิ่มเติมกฎหมายเหล่านั้นตราบเท่าที่ได้มีการตกลงกันโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญา ทั้งสองว่ามีลักษณะคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ

ข้อ ๒๕

การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้นอันเป็น การนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคนชาติของรัฐหนึ่งถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน

๒. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกเรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง นั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน

1. ๕

๑๖

๓. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่ง คนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าจะโดยทางตรง หรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือ ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระ หนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของ รัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

๔. ไม่มีบทบัญญัติใดของข้อนี้ จะแปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งในอันที่จะยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การ บรรเทาภาระและการหักลดใดๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอันเนื่องมาจากความเป็น พลเมือง หรือความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

๕. ในกรณีที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้การมุ่งใจทางภาษีอากรแก่คนชาติ ของรัฐนั้น เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในส่วนที่เกี่ยวข้องกับนโยบายหรือหลักการ กรณีเช่นนี้ จะไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติภายใต้ข้อนี้

๖. ในข้อนี้คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึง ภาษีอากรซึ่งเป็นเรื่องของความ ตกลงนี้

ข้อ ๒๖

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่า การ กระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผล หรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากร โดย ไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มี อำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีถิ่นที่อยู่ โดยไม่ต้องคำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายใน ของรัฐแต่ละรัฐนั้น หรือถ้าเรื่องราวของบุคคลนั้นอยู่ในบังคับของวรรค ๑ ของข้อ ๒๕ ให้ยื่นต่อ รัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในเวลา ๓ ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้

๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลง ร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้น การเก็บภาษีอื่นไม่เป็นไปตามความตกลงนี้

๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆอันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับความตกลงนี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในความตกลงนี้ด้วย

๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้บรรลุลความตกลงกันในวาระก่อนๆ นั้น

ข้อ ๒๗

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของความตกลงนี้หรือตามกฎหมายภาษีภายในของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของความตกลงนี้เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับความตกลงนี้ ข้อสนเทศใดซึ่งแลกเปลี่ยนโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภาษีภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคล หรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและศาลปกครอง) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมิน หรือการจัดเก็บ การบังคับหรือการดำเนินคดี หรือการชี้ขาดค่าอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของความตกลงนี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เช่นว่านั้น จะให้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลหรือในคำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล

๒. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของทั้งสองรัฐ ให้ต้อง

(ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมาย และวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดทำได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญาหรือนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ

ข้อ ๒๘

เจ้าหน้าที่ทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ความตกลงนี้จะไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของเจ้าหน้าที่ทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๙

การเริ่มใช้บังคับ

๑. ความตกลงนี้จะมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ซึ่งรัฐผู้ทำสัญญาได้มีการแลกเปลี่ยนหนังสือโดยผ่านวิธีทางการทูตระหว่างกัน เมื่อได้มีการแลกเปลี่ยนเช่นว่านั้นครั้งหลังสุด จะทำให้ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับตามกฎหมายในประเทศพม่าและประเทศไทยแล้วแต่กรณี และความตกลงนี้จะมีผล

(ก) ในประเทศพม่า

(๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนเมษายนในปีงบประมาณถัดจากปีงบประมาณที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ

(๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ ภาษีที่พึงเรียกเก็บสำหรับปีการประเมินใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนเมษายนของปีงบประมาณที่สองถัดจากปีงบประมาณที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ และปีการประเมินในภายหลัง

l. d

๑๒

(ข) ในประเทศไทย

(๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ

(๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ ๓๐

การเลิกใช้

ความตกลงนี้จะยังคงมีผลใช้บังคับจนกว่าจะมีการบอกเลิกโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งอาจบอกเลิกความตกลงฉบับนี้ ณ เวลาใดๆ หลังจาก 5 ปี นับแต่วันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ โดยการบอกเลิกเป็นหนังสือผ่านวิถีทางการทูตเป็นเวลาอย่างน้อยหกเดือนก่อนวันสุดท้ายของปีปฏิทิน ในกรณีเช่นนี้ความตกลงเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ

(ก) ในประเทศพม่า

(๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนเมษายนในปีงบประมาณถัดจากปีซึ่งมีการแจ้งการบอกเลิก

(๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ ภาษีที่พึงเรียกเก็บสำหรับปีการประเมินใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนเมษายนของปีงบประมาณที่สองถัดจากปีซึ่งมีการแจ้งการบอกเลิก

(ข) ในประเทศไทย

(๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่มีการแจ้งการบอกเลิก

(๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่มีการแจ้งการบอกเลิก

1.

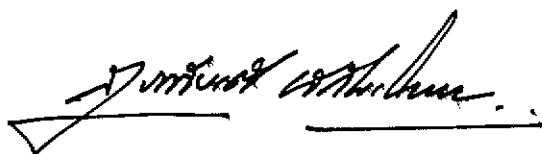

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง
ได้ลงนามในความตกลงนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงย่างกุ้ง เมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ ปีสองพันสอง
แห่งคริสต์ศักราช เป็นภาษาไทย พม่า และอังกฤษ ต้นฉบับทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียม
กัน เว้นแต่กรณีที่มีข้อสงสัยในการตีความและการบังคับใช้ความตกลงนี้ ให้ถือตัวบทฉบับภาษา
อังกฤษเป็นเกณฑ์

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งสหภาพพม่า

ดร.สุรเกียรติ์ เสถียรไทย
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

นาย ู๊น หม่อง เติ้ง
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและรายได้

1. 5

๑